HORIA GĂRBEA

Amintiri cu poduri

Editura NEUMA
Strada Libertăţii, nr. 188
Apahida, Judeţul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeş
Copertă şi DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Gârbea, Horia
Amintiri cu poduri: poezie / Horia Gârbea. – Apahida : Neuma, 2021
ISBN 978-606-9610-08-4

821.135.1

HORIA GARBEA

Amintiri cu poduri

Poezie

Editura
NEUMA
2021

Amintiri cu poduri

înţeleg că-s bătrîn numărînd Podurile vieţii mele, pe rînd. A trece pe un pod oare să fie Un păcat, o mare trufie? Nici înotînd, însă parcă Ar fi mai firesc într-o barcă...

Am trecut pe Rialto am stat Pe Ponte Vecchio peste Arno secat Pe Tower Bridge, Waterloo, Westminster Pe Pont Neuf, pe Mirabeau, cu mister, La Dresda pe Blaues Wunder şi, înainte, Pe Kennedy la Bonn. Mai ţin minte Hohenzoller, la Kbln, peste Rin. Karol Most la Praga îl ţin între amintiri şi mi-e dor Şi de podurile peste Bosfor, De The Huc din Hoa Kien, la Hanoi, Ori de Podul cu lanţuri, mai aproape de noi. Am mers ore întregi, adormeai, Peste Golful Hangzhou spre Shanghai. Pe cîte poduri timpu-mi trecu La Viena sau peste Yangtzî!

Dacă sint bătnn, e firesc Atîtea poduri să-mi amintesc. Ce multe rîuri am traversat Şi nici unul nu m-a udat.
Iar acum îmi şopteşte unul din

draci: Dar cu Styxul, cum ai să faci?

Cocorul şi pipa

cocorul şi pipa

cînd înţeleptul zhidun pleca
prin tîrg pipa lui rămînea pe
măsuţa din faţa chiliei
oricine o vedea
putea să ştie
că zhidun e plecat şi îl va
găsi mai tîrziu pe la ora
ceaiului

de fiecare dată cînd
înţeleptul zhidun pleca prin
tîrg pe măsuţa din faţa
chiliei
venea un cocor
el scotocea cu pliscul în pipă
şi cîteva fire de tutun
căDeau pe măsuţă

de fiecare dată cînd
înţeleptul zhidun se întorcea
din tîrg cam pe la ora
ceaiului vedea tutunul risipit
lîngă pipă

şi zicea
iar a venit acel cocor
şi nu m-a găsit

într-o zi înţeleptul zhidun

sosit din tîrg
a găsit pipa şi lîngă ea
niciun fir de tutun pot fi
două pricini a spus el sau
cocorul n-a mai venit m-a
socotit nedemn de vizita lui
sau cocorul a venit
şi de această dată chiar m-a
găsit

ora cinci dinspre seară

broasca nemişcată pe frunza
de nufăr verdele lor
se prelungeşte în apă

bîtlanul
nemişcat
lîngă frunza de nufăr
priveşte spre ea
ori spre broască iar conturul
ciocului înţeapă un cer
fumuriu

se aude un clipocit broasca
stă neclintită bîtlanul nu
face
nicio mişcare

e doar linguriţa mea
amestecînd cu zgomote mici
în cana cu
bîtlan frunză şi broască

surîsul lui nagasaki

isao nagasaki era un om
înţelept căruia adesea îi
plăcea să surîdă toti
oamenii din satul lui
dintre munte şi plajă îi
cunoşteau surîsul şi îl
admirau pe isao

într-o zi mai mulţi săteni
dintre cei tineri au venit
la nagasaki şi i-au spus
mîndri şi puţini neliniştiţi
înţeleptule un poet dintr-
o ţară îndepărtată din
europa
a scris despre tine o
poezie
s-a tradus este pe
internet oricine o poate
citi

nagasaki a întrebat
despre ce este poemul
acela scrie că eşti un om
înţelept

şi că surîzi tot timpul i-au
povestit tinerii

nagasaki i-a întrebat
scrie cumva
şi din ce pricină surîd
nu deloc au zis ceilalţi
despre asta nu scrie nimic

atunci e bine
a răspuns nagasaki
şi a continuat să surîdă

lucruri de folos

într-o zi de sărbătoare
diogene s-a dus în piaţa
cetăţii se găseau acolo toate
lucrurile din natură sau
născocite de oameni de la
opaiţe la arme de la păsări
cîntătoare la iepuri şi de la
haine la vase pictate diogene
le-a privit şi a zis ce multe
lucruri de care nu am nevoie

în altă zi
a murit un poet creditorii au
luat tot ce era mai de preţ
dar cu manuscrisele n-aveau
ce face şi s-au gîndit să le
ofere lui diogene acesta a
desfăcut fiecare pergament
şi a zis ce multe cuvinte de
care nu am nevoie

apoi diogene s-a urcat pe
treptele templului şi a privit
uliţele pline de lume
care umbla grăbită prin
cetate şi a zis
ce multi oameni
de care nimeni nu are nevoie

pornind de la un cîine

înţelepciune înseamnă spuse
învăţatul le quăt să mergi de la
efect către cauză

să luăm acest cîine
care ne latră
el poate să latre de foame
sau de frică
dacă vrem să înceteze
îi putem da mîncare ori să-i
alungăm frica

dar trebuie
cercetate cu grijă cauzele
răspunse magistrul măc dinh chi
de la cele superficiale la cele
adînci
iar cîinele
poate să latre
ca să trimită o chemare de
dragoste sau poate
e chipul său de a face artă şi vrea
de fapt să ne cînte

tînărul ho
asculta şi tăcea
nu se cădea să vorbească în faţa
învăţatului le quăt şi nici măcar
a magistrului măc dinh chi al

cărui nume însemna îmbrăcămite
ieftină şi chiar era foarte modest

mai tîrziu
cînd măc dinh chi şi le quăt au
revenit din tîrg
tînărul ho
îi aştepta cu masa le-a turnat cîte
un rachiu de orez nou
şi le-a servit un prînz cald

supa de cîine a fost delicioasă

cununa de lauri

într-o zi pe cînd intra
în cel de-al zecelea lustru al
vieţii marcellus a primit toga
de gală
şi cununa de lauri a
înţelepţilor de-atunci tot mai
mulţi cetăţeni au început să-l
caute şi să îl asculte
tot de atunci multi cetăţeni
au început să-l evite

marcellus purta cu
demnitate zi de zi cununa de
lauri
deşi îl zgîria pe frunte nu se
cuvenea s-o lase împăratul s-

ar fi supărat

într-o altă zi a venit la el un
om din cetate şi i-a arătat un
pergament scris în limba
persană l-a rugat pe
marcellus să i-l citească

acesta l-a luat
a văzut literele limbii persane
pe care nu o cunoştea
şi i-a răspuns că nu o poate citi

foarte rău s-a înfuriat omul acela
i-a strigat că nu e un înţelept
ci un impstor
şi poartă degeaba cununa
e o ruşine
ca un om ce are pe cap cunună de
lauri să nu poată citi
un înscris de cîteva rînduri

atunci marcellus
a scos cununa care-l rodea
a pus-o pe capul celuilalt
şi a zis
dacă tu crezi că totul stă
în cununa de lauri
ţine-o pe cap
şi vei putea să citeşti
pergamentul acesta

elegie

dacă vei afla adevărul dacă
vei stăpîni cuvintele vei
putea oare scăpa de
melancolia acestui
amurg de primăvară
întîrziată

o cioară şi o bufnită zburînd
între sălcii lasă umbra lor
peste iarba care nu o poate
simţi

ce concept
are puterea să desfacă
umbra vînătă
a serii care va cuprinde
lacul peste mai puţin de o
oră

punctul de sprijin

erau pe aici nişte corăbii aproape
de ţărm au fost domnule dar
arhimede le-a dat foc au ars pînă
la ultima

erau aici pe nisip nişte cercuri au

fost domnule le desenase chiar
arhimede dar un soldat a călcat
pe ele şi le-a şters

era aici
un om bătrîn şi ciudat a fost
domnule acela era arhimede dar
s-a certat cu soldatul şi a fost
omorît

dar de ce nu se poate face
nimic în locul acesta
fără să fie vorba de arhimede
pentru că punctul ăsta
e punctul lui arhimede
domnule voia să monteze o
pîrghie
şi să ridice pămîntul
dar stiti
soldatul acela

paisprezece copaci

în ziua aceea de vineri
au fost plantaţi paisprezece
copaci nu venise încă
ziua de marţi
şi în fiecare dintre ei
se afla cîte un cuib de pasăre
un singur copac
era fără cuib

peste cîteva săptămîni
în fiecare cuib
ieşiseră din ouă cîteva păsări iar
în copacul care nu avea cuib nu
se afla nicio pasăre

copacul ăla
al doilea de lîngă lac
-a zis cineva-
nu are niciun cuib
poate aşteaptă un phoenix
sau pasărea paradisului

noile păsări învăţau să zboare
dar nu se aşezau niciodată pe
copacul lipsit de cuiburi
într-o zi a venit de peste lac
un înger
şi a întrebat păsările
unde ar putea să-şi facă un
cuib

-e un copac liber al doilea de lîngă lac înăltimea-voastră e stufos confortabil iar dacă veţi scoate şi pui se vor simţi minunat

-bine dragii mei a spus îngerul cu blîndeţe dar voi mă îndemnati să mă aşez tocmai în copacul acela pe care nu l-a vrut nimeni

în munţii yang dang

înainte să urc
în munţii yang dang
mi-am privit viaţa şi am găsit că
este complicată
absurdă
şi de neînţeles

într-o seară
la mijlocul vieţii
am urcat în munţii yang dang am
privit siluetele stîncilor care
închipuiau
în lumina lunii
împăraţi şi fecioare
zei şi războinici care îsi luau adio
de la femeile lor

în dimineaţa următoare
am urcat de-a lungul pîrîului
printre plantaţii de ceai
şi am reuşit să lovesc
de patruzeci de ori marele gong

semn că atîtia ani
mai pot spera să trăiesc apoi
am coborît din munţii yang
dang şi mi-am regăsit viaţa
era complicată absurdă
de neînţeles
[1]

Messembria

messembria

din aceste lingouri de
argint
să batem atîtea
monede încît să
cumpărăm pacea de la
orice
oaste barbară

din aceste lingouri să
facem
zalele unui lanţ
cu care
să ferecăm porţile
cetăţii în nasul oricărui
invadator

din aceste lingouri să
facem atîtea vîrfuri de
săgeţi încît fiecare
duşman să fie străpuns

comandantul cetătii i-a
ascultat pe sfetnicii săi
apoi a zis

din aceste lingouri
de argint
o să facem o placă

imensă
pe care să scrie
„avem monede cu
care putem
cumpăra orice pace
avem zale
pentru cele mai
puternice lanţuri şi
vîrfuri de săgeţi cîte
să vă
străpungem pe toţi
plecaţi
messembria nu
poate fi cucerită”

omisiune

se spune că maestrul
oyama a ucis 47 de
tauri înfruntîndu-i cu
mîinile goale

se spune
că oyama putea să
rupă o scîndură oricît
de groasă cu mîinile
goale

maestrul oyama a fost
însurat cu frumoasa
chiyako

ceea ce istoria nu
menţionează este ce
simţea frumoasa
chiyako atunci cînd
soţul ei îi cuprindea
trupul cu mîinile goale

convingere

după ce m-am născut
am fost botezat după
legea creştină

cînd o să mor
vreau să fiu prohodit
după legea creştină
pentru că
de n-ar exista
dumnezeu lumea n-ar
avea nicio
îndreptăţire

după convingeri sînt
taoist pentru că
lumea e plină de
întrebări la care
dumnezeu
nu ne cere
niciun răspuns

femeia cu perii

de cîte ori recit poezie
apare o femeie care
împinge un tomberon
uriaş plin cu mături şi
perii şi care scîrţîie
îngrozitor

de cîte ori
recit poezie femeia
cenuşie
şi fără simţire vine în
sală cu tomberonul ei
uriaş şi îmi scîrţîie în
urechi ca o prevestire
rea

mi-am închipuit că
femeia
e cenuşie şi pe
dinăuntru aspră şi
lipsită de dragoste

dar ea are acasă un sot
iubitor şi patru copii
unul dintre ei îsi iubeşte
mama dar iubeşte şi
poezia încît pentru
amîndouă şi-ar da chiar
viata > »

de cîte ori
intră nesimţitoare
în mijlocul recitalului
meu tîrînd uriaşul ei
tomberon femeia cu perii
se gîndeşte cu duioşie la
fiul ei
pe care ar vrea să-l ştie
într-o zi
un ilustru poet

de ce

în copilărie m-am lovit de
rama din lemn a patului am
plîns ore în şir aş fi putut
plînge zile şi nopţi dar
mama a avut inspiraţia să
îmi arate ceasul a trecut
miezul nopţii plîngi de patru
ore cred că este destul

eram aproape bătrîn cînd

am citit poezii în fata unor
oameni care mă cunoşteau
m-am stăpînit nu mi-a
tremurat vocea

apoi m-am închis în cameră
şi am plîns pînă cînd a sunat
telefonul nevastă-mea voia
să ştie ce fac 1

- plîng am răspuns plîng şi lovesc cu capul podeaua – a fost atît de rău?
- nu. a fost bine
- atunci de ce plîngi?
- plîng am răspuns pentru că simt că niciodată n-o să mai trăiesc
o seară ca asta

selfie

la ora opt
am vrut să intru în mare
salvamarul bulgar
mi-a făcut semn cu degetul
nu e voie
l-am înjurat în limba mea
el pe mine în a lui

de ce vrei
să te înjur chiar
de la prima oră
i-am zis
de ce să-mi spurc dimineaţa
cu tine

mi-a arătat fluierul
dacă avansam
în valuri
m-ar fi fluierat
dacă te pune dracu să fluieri
i-am strigat româneşte
ţi-l bag pe gît
mi-a făcut un semn
universal cu mîna la tîmplă
eşti nebun
yes
i-am strigat englezeşte
I'am a poet
all the poets are mad
cu un gest de lehamite

m-a lăsat în grija lui
dumnezeu şi a început
să-şi facă selfie
cu spatele la mare
deşi era contre-jour

sigur am intrat
şi eu în cadru
salvamarul
nu va sti niciodată
că are poze
alături de un mare poet

Rana îngerului

darurile

poezia este atunci cînd
serile de vară
încep să miroasă
intens a trecut

poezia este aceea care
picură în pahar şi
limpezeşte vinul pînă
îl face nevăzut

poezia este o pasăre
care a uitat să cînte
şi devine
chiar cîntecul ei
pierdut

îngerul i-a ascultat
pe toţi trei
primului i-a dăruit o
floare care mirosea
a tot trecutul

celui de-al doilea
un pahar atît de
străveziu încît părea
că nu există

celui de-al treilea
i-a dat o pasăre mută şi
darul de a putea
asculta cîntecele ei
aspre ca o izbire de
scuturi

a treia zi

tine cîrma şi nu te uita în
sus i-a spus căpitanul
cîrmaciului nu te uita în
sus deasupra noastră este
un stol de îngeri dacă îi
vezi te tulburi şi pierzi
direcţia dacă te uiţi la ei se
pot supăra
şi vor coborî asupra
noastră ne putem trezi
aruncaţi pe stînci

ai grijă la frîne şi nu te uita
în sus i-a spus mecanicul
frînarului deasupra
noastră zboară cîţiva
îngeri dacă îi vezi poţi
greşi dacă observă că îi
priveşti pot veni peste noi
ne răstoarnă cu tren cu tot
şi ne trezim aruncaţi de pe
pod

nu te uita înapoi mi-am
spus tocmai a intrat prin
geamul ferestrei un înger
prefă-te că scrii altfel

poate pune aripile peste
mîinile tale şi cine ştie ce
se petrece

după trei zile a fost găsită
corabia sfărîmată de
stîncile ţărmului după trei
zile
a fost găsită locomotiva cu
vagoane cu tot la
picioarele podului

după trei zile am fost găsit
eu plimbînd pe hîrtia albă
un fulg alb şi crezînd că
scriu cele mai frumoase
poeme din lume

cartea trebuia scrisă

un bărbat curajos i-a spus
iubitei sale că ar vrea s-o
ştie prizonieră într-o cetate
şi să lupte cu o armată ca
s-o elibereze

un bărbat blînd
i-a spus iubitei sale că ar
vrea să fie bolnavă ca să o

poată veghea în fiecare zi
iar în cele din urmă
s-o vindece

un poet inspirat i-a spus
aceleiaşi iubite că ar vrea
s-o închidă într-o carte
pe care fiecare om să o
citească şi să afle astfel
despre frumuseţea ei

ăştia toti
îmi vor răul a spus
femeia şi s-a măritat cu
un agent de bursă prea
ocupat ca s-o vindece ori
s-o salveze

morala acestei poveşti
este că poetul
şi-a scris cartea oricum

prin cercul de sîrmă

dacă un cerc de sîrmă se
roteşte într-un cîmp
magnetic
se ştie ce se întîmplă dacă un
înger trece prin aerul serii ca
un fulger invizibil printre
două magnolii se poate
întîmplă ca o petală mov să
cadă pe mica alee pe care nu
păşeşte niciun muritor

şi de ce nimeni
nu vede cîmpul magnetic şi
doar acele aparatelor arată
curentul din cercul de sîrmă
şi de ce nimeni
nu vede îngerul şi doar eu îl
simt în visele mele chiar în
cele din care am ajuns să
lipsesc

şi de ce nu trec eu
de mînă cu îngerul
prin cercul de sîrmă
spre aleea ce se va umple
curînd de petale neatinse de
nimeni

figurina de lut

din lutul acesta roşu
se pot face cărămizi trainice
se poate întinde pentru a face ţigle sau dacă e modelat
mai cu pricepere olane ca
să-ţi apere casa de ploi

am ţinut şi eu în mîini lutul
cel roşu
puteam să-l aşez în formă
de cărămidă
să-l întind ca pe o bucată de
ţiglă sau să-l curbez ca olan
să-mi apere casa de ploi

în loc de asta
eu l-am frămîntat
între mîini
ca să modelez o statuetă
care să semene
cu iubita mea aflată departe

am lucrat atît de stîngaci
încît statuia nu-i semăna
părea mai degrabă zeiţa
războiului
adorată de un trib de sălbatici

cînd am scos-o
din cuptor se întărise şi
era încă şi mai urîtă dar
am ţinut-o în palme şi
căldura ei
mi-a amintit de căldura
trupului iubitei mele
aflate departe

între soare şi mine 9

am observat
că atunci cînd un nor trece
între mine şi soare o umbră
albastră şi rece mă acoperă
culorile scad
ca apa care fierbe iar
neliniştea creşte în vîntul
venit din senin să spulbere
frunzele

am băgat de seamă că atunci
cînd un om trece între mine
şi soare între coastele mele
se înfige un pumnal rece şi
rămîne durerea lui ca o
tristeţe şi cînd omul acela s-a
dus

cînd între mine şi soare trece
un înger
lumina creşte şi devine
subţire mă spintecă

iar căldura
razelor îmi arde pielea o
sfîşie ca o gheară de
pasăre nevăzută şi rămîn
fierbinte

o stîncă neatinsă de valuri

ceea ce mă întristează
este că multi nori şi
oameni nenumărati
au trecut între soare şi
mine iar îngeri între mine
şi soare nu au trecut
deloc sau numai o dată

rana îngerului

aş vrea să trec
pe o stradă la cîteva clipe
după ce îngerul s-a prelins pe
deasupra ei mîngîind-o cu
umbra

poate aş simţi
o urmă din parfumul lui
poate aş găsi un fulg din
aripa lui sau o pată mică de
sînge din degetul lui înţepat
de tulpina unui trandafir
auriu

şi eu trec pe o stradă şi simt
vag dar sigur un parfum
minunat găsesc un fulg
nespus de uşor şi văd o pată
mică albastră ca dintr-un
sînge
de culoarea cernelii

astfel sînt sigur că îngerul
există că a trecut pe acolo şi
a plecat doar ca să revină în
vis ca să-l pot vedea doar cît
să mă conving că degetul său
e acum vindecat

Bufniţa din parc

oraşul surd oraşul mut

un pieton un călător
mergea pe un trotuar
sonor paşii scoteau fără
să ştie un sunet ca o
simfonie

sus la etaj sta cineva
puţin ascuns de o perdea
pe călător îl asculta şi
fredona încetişor
în ritmul dat de trecător

şi pietonul eram eu iar la
etaj sta dumnezeu

lupta mea

am luptat pentru
dreptate pentru
neatîrnare pentru
credinţă pentru egalitate
pentru sănătate pentru
libertate pentru umanism
am luptat împotriva lenei
minciunii

violentei
discriminării
sclaviei

acum am înţeles că
dreptatea absolută taie
ca sabia
că o credinţă te poate
înrobi că semnul egal
anulează elita că
sănătatea
mai ales cea mintală
e vecină cu platitudinea
şi libertatea e totdeauna
prost înţeleasă

acum ştiu
că lenea e dulce
ca şi minciuna cînd eşti
lăudat că fără violentă nu
poţi face un bine şi din
nou că a-i face pe
deştepţi egali cu proştii e
o eroare

am aflat
că există sclavi
mai fericiti decît stăpînii
lor

dar mai ales cunosc bine
că lupta mea şi
înţelegerea
-dar foarte tîrziu- a
zădărniciei sale nu pot fi
ocolite ci se numesc
foarte simplu: viaţă

în fiecare an
iedera urcă pe zid
furnica pe iederă numai
că e altă furnică

la vînătoare

cum să porneşti la
vînătoare

în dimineaţa de toamnă
cînd ceata din văi este
doar ceaţa conceptelor

cum să vînezi cu inima
uşoară ca vînătorul lui
weber cînd pădurea
e un hăţiş de simboluri

şi ce să vînezi
leul lupoaica pantera
sau cerberul însusi pe
muntele povîrnit care
alunecă spre poarta
fără speranţe

cum să ocheşti liniştit
dacă nici glonţul lui
zenon nu va pleca din
puşca lui zenon

cînd unda rîului celui
repede
se va schimba în nori
iar ploaia
o va duce la loc în rîu
ca să te scalzi mereu în
aceeaşi apă

cîte dimineţi umede ale
toamnelor bune pentru
vînat se irosesc vîndute
pe banii mărunţi ai

cărţilor scrise[1]

învăţătura

nu am văzut niciodată
colosul din rhodos dar ştiu
că el a existat mii de
oameni
ştiu despre
colosul din rhodos
deşi nu l-au văzut
niciodată

s-au scris cărţi
despre colosul din rhodos
s-au făcut filme
şi milioane de simulacre
din argint, piatră şi
tinichea e cu neputinţă să
nu afli cîndva
despre colosul din rhodos

am fost în portul din
rhodos la 23 de secole
după ce colosul căzuse în
mare şi toată lumea
vorbea numai despre
colosul din rhodos

mi se pare
că era o lucrare nefericită
şi inutilă
iar prăbuşirea ei după
nici şaizeci de ani
tot ce o minte de om
poate să prevadă cu
siguranţă

şi totuşi lumea vorbeşte
mereu despre colosul din
rhodos
am chiar şi eu
o statuetă ce reprezintă
colosul din rhodos
şi o privesc mereu ca să-mi
aduc aminte că în istorie
prostiile dăinuie cel mai
mult

cînd a stat ceasul

zgomotul frînelor în oraşul
aproape pustiu se aude în
toate pieţele în aceeaşi
clipă

farmacistul oraşului pune
mîna sa rece pe fruntea
învăţătorului -ai febră
domnule învăţător
ia acest sirop şi
încrederea în el te va face
să dormi

bate ora trei dinspre ziuă
farmacistul oraşului pune
mîna sa rece pe mîna
sergentului -ai febră
domnule sergent înghite
praful acesta şi mîine să-
mi spui cît de bine te simţi

străjile oraşului strigă pe
străzi că locuitorii pot să
doarmă în linişte că paza
veghează la pace
farmacistul oraşului pune
mîna sa
pe sînii mamei artistului

-ai febră mătuşico ia zece
picături din licoarea asta
şi ai să poţi chiar dansa

nu bate nicio oră
-iar s-a stricat ceasul din
turn strigă straja
-trebuie să fie patru îl
linişteşte căprarul său că
a ieşit ăla
care mîngîie noaptea
statui

la generalul

stăteau doi
la circiumă la generalul
pe terasă – doi tei
şi-un castan -
beau şi se uitau după avioane

poştaşul a zis
- măi gică ţie nu ţi-ar plăcea
să zbori
pe ăla nu-l chema gică
dar aşa le spunea poştaşul
la toţi
-măi frate poate că mi-ar
plăcea poate nu dar tu ai
visul ăsta şi ascultă la mine
dacă tu ai un vis
şi te ţii de el cu putere
sigur ai să zbori

dîrele lăsate de avioane
decorau cerul
care era senin era frumos
şi fără ele dar parcă aşa
era mai frumos

- ascultă gică a mai zis poştaşul – de ce-mi spui gică nu ştii cum mă cheamă – păi tu de ce îmi spui măi frate că nu-s frati-tu – bine deci gică vrei să spui că tu nu ai un vis -eu nu am vise că sînt bătrîn dar am şi eu o obsesie – aha zice poştaşul
- da măi frate
mă obsedează gîndul morţii

-înţeleg a zis poştaşul sorbind lung dar de ce dacă Ia mine e vis la tine chestia asta cu gîndul morţii zici că e o obsesie

- măi poştaşule uite de ce că tu poate ai să zbori cum cred eu sau poate că nu dar la mine e absolut sigur că o să mor într-o zi

strigătul de pe pod

strigătul de pe pod
striveşte toate cuvintele
care încap într-o carte
basculantă gonind peste o
colonie de broaşte

beton zidărie asfalt
încălzind mirosul teilor
pînă începe să aibă izul
unei morţi fără glorie

toată lumea ştie
povestea geamgiului care a
iubit o contesă pînă cînd
toate ferestrele pe care le
atingea cu privirea
se colorau în albastru

asta să n-o spui la şcoală
asta să n-o povesteşti de
crăciun bunica să nu afle c-
o ştii cît de frumoase sînt
cărţile

pe care nu poţi spune
că le-ai citit
cît de frumoase sînt strigătele
pe care nu le-ai auzit

pe pod niciodată

trecerea

-de ce vrei viză ca să treci
hotarul acesta -domnule
consul mi-a căzut pălăria
dincolo de linia roşie mi-e
teamă
că dacă trec s-o iau fără
acte în regulă straja o să
mă-mpuşte

-de ce vrei să treci cu barca
de rîul acesta -domnule
barcagiu am auzit că
dincolo de rîu chiar pe mal
locuieşte o fată frumoasă şi
mi-e frică să trec înot tatăl
ei ar putea crede că vreau
s-o răpesc şi să mă împuşte

- de ce vrei bilet
ca să intri în muzeul acesta
– domnule portar

am auzit că aici
e un tablou valoros şi dacă
intru fără bilet cineva ar crede
că vreau să-l fur şi poate mă-
mpuşcă

- şi ce dacă te-mpuşcă zise
consulul
- şi ce dacă te-mpuşcă spuse
şi barcagiul iar portarul a spus
-vin eu cu tine
atunci va crede
că sînt complicele tău şi o să
ne împuşte pe amîndoi

tombola

cumpără trei aspiratoare de
praf de mare capacitate şi
poţi cîştiga o maşină de vise
ia-ţi acum foarfecă de tuns
preferată şi poţi avea un cal
cu minere la jumătate din
preţ

ia-ti un cutit
din gama cu două tăişuri şi
vei primi gratis o inimă ca să
exersezi

colecţionează şase coduri de
bare de pe aripa unei zebre
şi poţi obţine un nor de
forma dorită adu orice
bucată de satelit căzută de
sus

şi vei primi de cinci ori diferenţa
pînă la un satelit funcţional adu
minimum patru pietre de pe
ţărmul acelei mări şi poţi avea
sirena acelei mări din silicon
ecologic

şi eu puteam să cîştig de mii şi

mii de ori dar niciodată
n-am păstrat bonul

povestea marinarului trist şi a prinţesei de ciocolată

lucrul cel mai frumos
şi cel mai greu la orice
poveste este să-i dai un nume

în copilărie
voiam să scriu poveşti mai
frumoase
decît cele din cărţi dar ceva
mă oprea nu găseam
niciodată un nume destul de
frumos care să bucure pe
oricine şi orice om
să lase deoparte orice ca să
citească povestea

într-o zi am găsit
numele cel mai frumos pe
care avea să-l poarte o
poveste anume povestea
marinarului trist şi a
prinţesei de ciocolată

şi atunci am fost sigur că
niciodată n-o să mai găsesc un
asemenea nume

au trecut de atunci
atîtia ani
cum se face oare
că povestea marinarului trist şi
a prinţesei de ciocolată nu am
scris-o nicicînd

eşecul

n-am reuşit să joc table fetele
zarurilor
nu arătau nimic toate erau
netede şi fără înscrisuri

n-am reuşit să joc cărţi feţele
lor nu purtau nicio imagine
nici sah nu am izbutit
să joc
toate piesele erau la fel nişte
pioni în formă de struto-
cămile cu solzi

am încercat atunci să scriu
dar cuiul nu lăsa nicio urmă
în ceară am încercat dar
tăblita de lut
era netedă şi tare ca gresia
am încercat
să scriu cu sînge din deget
pe o plăcuţă de fildeş
dar toti elefanţii
îsi luaseră fildeşul cu ei şi
zburaseră
către ţările umede

vintage

îl şi vedeam
pe egist strecurîndu-se în
liftul clitemnestrei
mutîndu-şi laptopul şi
telefoanele
în biroul lui agamemnon

îl şi vedeam
pe oreste oprind
elicopterul pe acoperişul
clădirii omorînd gărzile cu
mitraliera lui
şi coborînd pe scările
palatului din otel şi sticlă
cu pistolul într-o mînă şi
dreptatea în cealaltă

îl şi vedeam pe hamlet
dezintegrîndu-l pe
polonius cu perdea cu tot
şi declansînd laserul său
asupra lui claudius

cîte mii de ani au trecut de la
aceste întîmplări fioroase şi lumea
a rămas tot sălbatică şi absurdă

fanfara

în piaţa mare a venit o fanfară
deşi nu-i sărbătoare nu e chiar
niciun sfînt şi e lucru ciudat că azi
prima oară
nu se văd nici alămuri şi nici tobe nu
sînt

în piaţa mare vin cîntăreţii
şi lumea se-adună să vadă ce vor
dar ceva e ciudat căci ei interpreţii
nu şi-au adus nici măcar dirijor

piaţa cea mare e plină de lume
muzicanţii stau drepţi admiraţi de
copii şi deodată pornesc să se mişte
anume cum în goarne-ar sufla ori în
tobe-ar lovi

cei din jur tac şi ei e o linişte mare
se prefac trompetişti toboşari a cînta
ceilalţi stau amuţiţi cu imensă
mirare iar apoi dintr-o dată se
întîmplă ceva

privitorii din piaţă ori de la ferestre
aud tot mai tare o fanfară cîntînd
un marş triumfal care îi uluieşte
mai tare mai clar mai frumos ca
oricînd

femeia care surîde

o femeie îmbrăcată într-o rochie
albastră
stă în balcon
pe cer trece un stol de cocori
şi femeia oftează

o femeie îmbrăcată într-o rochie
neagră
stă în balcon
pe cer trece
un stol de papagali
şi femeia oftează

o femeie îmbrăcată într-o
rochie roz cu buline
stă în balcon
pe cer trece
un stol de struti
şi femeia oftează

o femeie îmbrăcată într-o rochie
multicoloră
stă în balcon
    pe cer trece
    un stol de crocodili
    şi femeia surîde
    să fiu a naibii
    chestia asta

chiar merită s-o trăieşti

încă un poem cu peşti

un ghinion îl însoţeşte pe micul
negustor de peşte cînd toţi
pescarii prind grămadă de peşti şi
îi aduc în radă c-ar vrea pomană
să îi dea el n-are niciun ban să-i ia
iar cînd se-ntîmplă că adună o
sumă mai înfiripată ori plouă rău
ori e furtună şi niciun peşte nu se-
arată

nu are bani să-i meargă treaba
cînd toţi vînd peşti mai pe
degeaba iar cînd cu bani se
căptuşeşte merge să-i bea că nu e
peşte

de ani şi ani se chinuieşte
sărmanul negustor de peşte iar
paznicul din vechiul far văzînd că
luptă în zadar l-a sfătuit: fă-te
pescar în loc să cumperi vinzi
măcar

şi ce să vezi norocul chior l-a
nimerit pe negustor că-i vremea
rea sau e senină el are veşnic
barca plină abia mai poate

acosta atîta peşte are-n ea se
miră toti cum reuşeşte să
prindă zilnic atît peşte

un singur lucru îl mîhneşte pe
fostul negustor de peşte pe dig
pe chei şi chiar în piaţă nu-i
niciun negustor de faţă şi chiar
degeaba de i-ar da nu-i niciun
msteriu să-i ia oraşul parcă se
fereşte să cumpere măcar un
peşte

văzînd că soarta-l prigoneşte şi
că nu vinde niciun peşte
pescarul şi-a vărsat amarul la
omul ce păzeşte farul şi l-a-
ntrebat pe el fireşte ce spune
cum îl sfătuieşte

-ca negustor şi ca pescar n-ai
prins pe lume niciun cheag eu
mă gîndesc să mă retrag ce-ar fi
s-ajungi paznic de far

mărturisirea

spune adevărul doar adevărul de
ce aş spune doar adevărul
ficţiunea nu-i oare chiar mai
frumoasă n-ati vrea să veniti la
castelul meu păzit de inorogi unde

dau baluri cu fecioare de fildeş

spune în mă-ta adevărul că ai
încurcat-o cu noi dar vreau să mă
încurc să ne încurcăm împreună
în labirinturi de jad din care nici
să poţi ieşi n-ai vrea să mai ieşi

spune adevărul şi numai adevărul
că o să-ţi pară rău de-o să uiţi
cum te cheamă

de o viată încerc
numai asta
să-mi uit numele şi să
îmi pară foarte rău de tot ce am
făcut cînd mai aveam încă un
nume

spune adevărul şi o să poţi
pleca dacă e vorba să fiu
alungat mai bine mint
spune şi o să poţi mînca şi o să
bei cît vrei
nu vreau să mă mai las ispitit
de mîncare şi vin
atunci spune şi o să poţi dormi
somnul o să vină oricum
prea curînd
dar parcă pentru asta l-aş
spune atunci spune odată
şi ai să dormi cît vrei dacă nu
cumva poezia

mira din port

treizeci şi şase de ani vameşul a
locuit lingă malul kortinei s-a
deprins să măsoare în fiecare zi
înălţimea apei pe vechea miră din
port însemnînd rezultatul într-un
caiet cu pagini înguste şi coperţi
argintii

au trecut mii de zile
de cînd vameşul îşi umplea caietul
în care cifrele abia mai încăpeau

deodată în anul al treizeci şi
şaselea a înţeles că numerele
întîmplătoare s-ar zice de picioare
şi ţoii pot fi înţelese ca un cod
secret cu o logică de bronz

prin care se pot afla răspunsuri
la toate întrebările lumii

şi-a luat registre mari şi a
început să transcrie toate
tainele ieşite din numerele
citite
pe mira din port

cînd a terminat
fila o mie s-a dus
la căpitanul portului şi i-a arătat

ce făcuse

acesta a clătinat însă din cap şi
nu i-a dat dreptate
vreme de treizeci şi sase de ani
căpitanul măsurase cît se
încălzea apa kortinei la ora
amiezei
cifrele notate cu grijă alcătuiau
alt cod secret şi singurul în
măsură să răspundă
la toate întrebările lumii

pactul cu realitatea

ce să mă fac zumzetul realităţii a
devenit insuportabil ca fluierele
miliţienilor într-o intersecţie luni
dimineaţa

dă mai tare conceptele sau pune-ţi
brahms la căşti ori porneşte
aruncătorul de flăcări cui nu-i
place să nu consume cine nu
poate răbda corola de minuni s-o
strivească sub senile
să pună pe foc automat şi să tragă

cu suprapopulaţia asta trece
glonţul prin doi prin trei trece
prin cîţi vrei

lasă maică tu să fii sănătos îmi
zice sfînta fecioară de la fatima
pe vremea mea nu erau atîtea
puşcoace şi tot mureau oamenii
dacă nu aveau zile

criza maimuţelor 5

bunica s-a hotărît
va deschide un pension virtual
pentru fete on-line

cînd eram mic
din notre dame de sion
rămăseseră doar literele din fier
forjat deasupra porţii de pe
bulevardul lui pache numit acum
republicii lîngă facultatea de
instalaţii

elevele vor avea
colege virtuale
doldora de franceză pian şi
maniere frumoase
vor avea camere de chicotit
împreună şi vor putea să arunce
priviri în cele ale domnişoarelor
profesoare bunica le va face
vreo cîteva colege slabe şi
pistruiate cu sînii mici
pe care ele să le protejeze sau să
le tortureze după nevoie

vor fi şi vreo două eleve
imaginare vioaie şi rele ca nişte
maimuţe

fetele pensionului vor lua prînzul
la o pensiune virtuală
din apropierea parcului
mareşal tolbuhin
de pe bulevardul fost al
republicii acum din nou pache
în faţa pensiunii va cînta zilnic
un flaşnetar avînd un papagal şi
două maimuţe

lucrul acesta va declanşa pe
renumitul bulevard o criză a
maimuţelor care va duce faima
pensionului
în toate colturile internetului

eu voi fi nespus de mîndru că
bunica mea a nesocotit lecţia
grea a istoriei şi îi voi cere în
schimbul mîndriei mele
o îngheţată la poieniţa copiilor
unde apoi s-a ridicat hotelul
modern iar mai demult era
biserica numită caimata
pe care a dărîmat-o primarul
pache cînd şi-a făcut bulevardul

bufniţa din parc

parcul este
aproape la fel de vechi precum
copacii din el l-am străbătut prima
dată acum mai bine
de cincizeci de ani
pe lac mergea atunci

un mic vapor
care îi plimba pe copii şi pe
bunicii lor în jurul lacului
timp de vreo douăzeci de minute

a fost prima dată
cînd am mers pe o apă şi am visat
să cunosc toate mările lumii

mai mult decît vaporul mi-a plăcut
însă o bufniţă pe care am văzut-o
într-un copac era prima bufniţă pe
care o vedeam

la început am crezut
că era o pisică
şi am înţeles că nu era
pentru că a zburat

după cincizeci de ani am
revăzut o bufniţă poate în
acelaşi copac nici n-as fi văzut-o
dacă nu mi-o arăta fiul meu

după ce bufniţa a zburat i-am
spus – ştii
acum cincizeci de ani
am văzut-o prima dată aici

copilul m-a întrebat de ce
bufnitele
trăiesc atît de mult
nu trăiesc mult -i-am spus – noi
oamenii
trăim prea puţin

această bufniţă sînt sigur că nu
m-a recunoscut
la cît de mult m-am schimbat

Plimbare pe tablă

La caleaşca mea, cînd ajungi,
înhamă doi cai albi, doi cai murgi.
Doi de fildeş, cu păr mătăsos Şi
doi negri, din abanos.
Vizitii şi escortă s-aduni Cu totul
patru bărbaţi. Să fie toţi patru
nebuni, Numiţi şi ofiţeri sau
prelaţi.

Voi călători prin toate acele
Şaizeci şi patru de pătrăţele. Şi voi
simţi necrezute plăceri, Deşi nu
pot pleca nicăieri. Un pătrat alb ce
scînteie Poate fi pisc în Alpi sau
Caucaz, Sau poate doar Marea
Egee Ori Adriatica, după caz.
Pătratul negru cu nuanţe roşcate
Ar fi Veneţia cu palatele toate, Sau
blana urşilor Panda, Sau un
simplu ogor din Olanda.

Turnurile albe-s din Salonic, Iar cele negre ca-n Bologna, un pic. Fiecare pătrat va fi o grădină în care voi fi primit de-o regină

Şi voi purta coroană de crai, Admirînd răsărituri şi seri, La Schonbrunn şi la Versailles, Cînd nu pot să plec nicăieri.

Notă despre conţinut

Textele din acest volum au fost prezentate, cu cîteva excepţii, în lectura autorului, la Turnirul Poetic „Cununa de Lauri” de la Nessebar, organizat de Uniunea Scriitorilor din România, în anul 2021. Autorul a făcut parte din echipa Filialei Bucuresti-Poezie a Uniunii Scriitorilor, cîştigătoare la acest turnir şi, în competiţia individuală, a participat la finala de trei poeţi.

Mulţumiri

Autorul aduce mulţumiri deosebite sponsorului care a făcut posibilă apariţia volumului: *Magazinele „Bucuria Naturii”, Mangalia, produse bio, organice şi naturiste,* prin managerul său, doamna bioterapeut Gica Staicu.

De asemenea, exprimă cea mai vie recunoştinţă Editurii Neuma, pentru colaborarea exemplară de acum şi din ultimii cinci ani.

Cuprins

Amintiri cu poduri 5

Cocorul şi pipa

cocorul şi pipa 9
ora cinci dinspre seară 11
surîsul lui nagasaki 12
lucruri de folos 14
pornind de la un cîine 16
cununa de lauri 18
elegie 20
punctul de sprijin 21
paisprezece copaci 23
în munţii yang dang 25

Messembria

messembria 29
omisiune 31
convingere 32
femeia cu perii 33
de ce 35
selfie 37

Rana îngerului

darurile 41

a treia zi 43
cartea trebuia scrisă 45
prin cercul de sîrmă 47
figurina de lut 49
între soare şi mine 51
rana îngerului 53

Bufniţa din parc

oraşul surd oraşul mut... 57
lupta mea 58
la vînătoare 60
învăţătura 62
cînd a stat ceasul 64
la generalul 66
strigătul de pe pod 68
trecerea 70
tombola 72
povestea marinarului trist şi a prinţesei de ciocolată 74
eşecul 76
vintage 78
fanfara 80
femeia care surîde 81
încă un poem cu peşti 83
mărturisirea 85
mira din port 87
pactul cu realitatea 89
criza maimuţelor 91
bufniţa din parc 93
Plimbare pe tablă 95

Notă despre conţinut **97**

Mulţumiri **98**